



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1522/2018
23.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Бојана Терзића и др, због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр.1376/18 од 27.12.2018. године, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К бр.45/10 од 18.04.2011. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 2815/11 од 21.12.2011. године, у седници већа одржаној 23. јануара 2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр.1376/18 од 27.12.2018. године као основан, па се само у односу на окривљеног Бојана Терзића **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Вишег суда у Чачку К бр.45/10 од 18.04.2011. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 2815/11 од 21.12.2011. године, тако што Врховни касациони суд, узимајући као утврђене казне затвора по наведеним правноснажним пресудама, и то у трајању од 10 година за кривично дело тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. Кривичног законика, у трајању од 12 година за кривично дело тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка б) и тачка 11) у вези члана 30. Кривичног законика, у трајању од 15 година за кривично дело убиство из члана 113. Кривичног законика, у трајању од две године за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и у трајању од једне године и три месеца за кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, применом одредаба члана 48. став 2. тачка 3. Кривичног закона Савезне Републике Југославије («Службени лист СФРЈ» бр. 44/75, 34/84, 74/87 ... и «Службени лист СРЈ» бр.35/92 ... 61/01») окривљеног Бојана Терзића **ОСУЂУЈЕ** на јединствену казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору и на издржавању казне затвора, како је то наведено у изреци првостепене пресуде.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К бр.45/10 од 18.04.2011. године, окривљени Бојан Терзић је, поред окривљеног АА, оглашен кривим због извршења кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 10 година, кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 6) и тачка 11) у вези члана 30. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 12 година, кривичног дела убиство из члана 113. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 15 година, кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од две године и кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и три месеца, па је суд, узимајући као утврђену казну затвора у трајању од 11 година и два месеца, по правноснажној пресуди Врховног суда Србије Кзп 410/07 од 23.10.2007. године којом су преиначене пресуда Округног суда у Чачку К бр.43/05 од 06.02.2007. године и Врховног суда Србије Кж1 бр.744/07 од 15.05.2007. године, на основу члана 60. и 63. став 1. КЗ окривљеног Бојана Терзића осудио на јединствену казну затвора у трајању од 20 година, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору и на издржавању казне, како је то наведено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 2815/11 од 21.12.2011. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Чачку, окривљеног Бојана Терзића и његовог браниоца, као и браниоца окривљеног АА, а пресуда Вишег суда у Чачку К бр.45/10 од 18.04.2011. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда Републички јавни тужилац је поднео захтев за заштиту законитости Ктз бр.1376/18 од 27.12.2018. године, због повреде закона из члана 369. тачка 3. ЗКП („Службени лист СРЈ“ 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ 58/04 ... 76/10) у вези члана 48. став 2. тачка 3. Кривичног закона Савезне Републике Југославије («Службени лист СФРЈ» бр. 44/75, 34/84, 74/87 ... и «Службени лист СРЈ» бр.35/92 ... 61/01») и члана 5. Кривичног законика РС („Службени гласник РС“, бр. 85/05 ... 94/16), са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, те обе пресуде преиначи у погледу примене закона код изрицања јединствене казне за кривична дела у стицају у смислу одредбе члана 48. став 2. тачка 3. КЗ СРЈ у вези члана 5. КЗ.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио браниоцу окривљеног, адвокату Горану Обрадовићу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Основано се у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује да је правноснажним пресудама Вишег суда у Чачку К бр.45/10 од

18.04.2011. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 2815/11 од 21.12.2011. године повређен закон на штету окривљеног Бојана Терзића – члан 369. тачка 3) ЗКП важећег у време доношења пресуда, јер је код одмеравања јединствене казне за кривична дела у стицају примењен закон који се не може применити.

Наиме, Виши суд у Чачку, је применом одредаба члана 62. став 1. и 60. Кривичног законика („Службени гласник РС“, бр. 85/05 ... 94/16) окривљеног Бојана Терзића осудио на јединствену казну затвора у трајању од 20 година, чиме је поступио противно одредби члана 5. Кривичног законика, којом је прописано да ће се на учиниоца кривичног дела применити закон који је важио у време извршења кривичног дела, а уколико је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута, примениће се закон који је најблажи за учиниоца. Насупрот томе, суд је, приликом примене одредаба о одмеравању јединствене казне у наведеном трајању за кривична дела у стицају применио опште одредбе Кривичног законика који није блажи по учиниоца и тиме, на штету окривљеног повредио закон.

Одредбом члана 48. став 2. тачка 3. Кривичног закона Савезне Републике Југославије («Службени лист СФРЈ» бр. 44/75, 34/84, 74/87 ... и «Службени лист СРЈ» бр.35/92 ... 61/01»), који је важио у време извршења кривичних дела обухваћених правноснажном пресудом Вишег суда у Чачку К бр.45/10 од 18.04.2011. године, прописано је да ће суд, ако је учинилац једном радњом или са више радњи учинио више кривичних дела за која му се истовремено суди, претходно утврдити казне за свако од тих дела, па ће за та дела изрећи јединствену казну која мора бити већа од сваке појединачно утврђене казне, али не сме достићи збир утврђених казни нити прећи 15 година затвора.

Одредбом члана 60. став 2. тачка 2. Кривичног законика („Службени гласник РС“, бр. 85/05 ... 94/16) прописано је да ће суд у истој ситуацији изрећи јединствену казну тако што ће повисити најтежу утврђену казну, с`тим да иста не сме достићи збир утврђених казни нити прећи 20 година затвора.

Имајући у виду да је окривљени Бојан Терзић предметна кривична дела извршио дана 14.02.2002, 27.12.2002, 16.01.2003. и 13.01.2003. године, то јасно произилази да је одредба члана 48. КЗ СРЈ блажа за окривљеног у односу на одредбу члана 60. КЗ, па је у конкретном случају код изрицања јединствене казне за кривична дела у стицају требало применити одредбе Кривичног закона Савезне Републике Југославије који је важио у време извршења предметних кривичних дела.

Како је, суд, дакле, применио кривични закон који се није могао применити, то је учињена повреда одредбе члана 369. тачка 3. тада важећег Законика о кривичном поступку.

Обзиром да Апелациони суд у Крагујевцу у жалбеном поступку није отклонио наведену повреду, јер је првостепену пресуду у односу на окривљеног Бојана Терзића потврдио, то је иста повреда закона учињена и другостепеном пресудом.

Имајући у виду природу учињене повреде закона, Врховни касациони суд је преиначио правноснажне пресуде Вишег суда у Чачку К бр.45/10 од 18.04.2011. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 2815/11 од 21.12.2011. године, само у погледу примене закона код изрицања јединствене казне за кривична дела у стицају, па је узимајући као утврђене казне затвора по напред наведеним правноснажним пресудама, применом одредбе члана 48. став 2. тачка 3. КЗ СРЈ, окривљеног Бојана Терзића осудио на јединствену казну затвора у трајању од 15 година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору, као и време до сада проведено на издржавању казне затвора по наведеним пресудама.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За Председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић